

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **M. T.**, nar. ..., bytem R. 307, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje** se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2016, čj. KUKHK-743/DS/2016/Kj,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce částečně změnil (část týkající se popisu skutku ve výroku) a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí (dále také jen "správní orgán I. stupně") ze dne 2. 11. 2015, čj. PD/13491/2015/OD-VR/Pe, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 4.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení

motorových vozidel na dobu šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení, v jeho průběhu zjištěné skutečnosti a konkretizoval podklady pro zahájení řízení o přestupku v dané věci. Uvedl, že žalobce byl uznán vinným z porušení z porušení ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu [*řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky*]. Tím se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) téhož zákona [*fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky*]. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit dne 15. 9. 2015 v 04:20 hodin v ul. Valteřická v obci Vrchlabí, kde byl jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Ford Tranzit, registrační značky ..., zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Při kontrole byl policistou vyzván k podrobení se dechové zkoušce ke zjištění, zda při řízení vozidla není pod vlivem alkoholu. První dechovou zkouškou provedenou v 04:26 hodin digitálním analyzátozem alkoholu v dechu typu Dräger Alcotest 7510 Standard bylo naměřeno 0,42 g/kg alkoholu v dechu, druhou ověřovací zkouškou provedenou v 04:32 hodin stejným analyzátozem bylo naměřeno 0,43 g/kg alkoholu v dechu. K lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve nebyl policistou vyzván, ani o to sám nežádal. Při zohlednění maximální dovolené chyby použitého analyzátoru dechu a expertně stanovené hodnoty nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,24 g/kg byla prokázána hladina alkoholu v jeho těle minimálně ve výši 0,18 g/kg. Žalobci byl na místě zadržen řidičský průkaz č. ...

V reakci na odvolací námitky žalovaný uvedl, že přestupek žalobce je ve spisovém materiálu doložen oznámením o přestupku, úředním záznamem o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy, poučením řidiče, záznamem o dechových zkouškách, úředním záznamem zasahující policejní hlídky, potvrzením o zadržení řidičského průkazu, oznámením o zadržení řidičského průkazu, ověřovacím listem č. 1014-OL-40058-15 ze dne 2. 2. 2015 a protokolem o zkoušce ze dne 5. 8. 2015. Totožnost řidiče (žalobce) byla jednoznačně ověřena z předloženého dokladu – cestovního pasu č. 41787786 a řidičského průkazu, přičemž žalobce podepsal jak oznámení přestupku, tak poučení a záznamy o dechových zkouškách. Pokud jde o přesně určené místo spáchání přestupku, v podkladech zpracovaných Policií ČR bylo místo spáchání přestupku specifikováno „... v ul. Valteřická u prodejny potravin Safín v obci Vrchlabí“, proto žalovaný tuto skutečnost do výroku rozhodnutí doplnil a tím provedl jeho změnu.

Dále se žalovaný zabýval znaky přestupku stanovenými zákonem a podal jeho definici dle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a rozebral formální a materiální znaky přestupku. Uvedl, že formální znaky přestupku byly v daném případě naplněny a dle jeho názoru žalobce naplnil i materiální znak přestupku upravený v § 2 odst. 1

zákonu o přestupcích (porušení nebo ohrožení zájmu společnosti), přičemž chráněným zájmem je zde bezpečnost silničního provozu vyplývající z obecné úpravy, individuálně pak zájem nejen těch, kteří splnili dané podmínky, ale i ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, byť jen potencionálních, kteří oprávněně předpokládají, že všichni účastníci provozu na pozemních komunikacích dodržují pravidla pro provoz na pozemních komunikacích. Tyto zájmy žalobce svým jednáním nesporně porušil. Z pořízeného důkazního prostředku Policií ČR je zřejmé, že žalobce řídil motorové vozidlo po předchozím požití alkoholu.

Žalovaný konstatoval, že zákon o silničním provozu stanoví, že nelze řídit motorové vozidlo po předchozím požití alkoholu, čímž chrání bezpečnost a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích pohybujících se po pozemních komunikacích či v jejich blízkosti. Nesplněním této povinnosti je porušen chráněný zájem. Při řízení pod vlivem alkoholu totiž řidič zákonitě nemůže ovládat motorové vozidlo takovým způsobem, aby mohl bezpečně reagovat na situace předpokládané (ale i nepředpokládané), které mohou nastat v provozu na pozemních komunikacích a svým jednáním tak chránit život, zdraví nebo majetek nejen jiných osob, ale i svůj vlastní.

Žalovaný uzavřel, že přestupek byl náležitě zjištěn a zadokumentován a že ve spisovém materiálu je založen dostatek důkazů, které svědčí o vině žalobce a které tvoří logický řetězec. Závěrem se zabýval výší a druhem sankce v daném případě a označil ji za přiměřenou a odpovídající porušení předmětných povinností stanovených právními předpisy.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má za to, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

Předně namítl, že ve věci došlo k nestandardní době projednání jeho odvolání, a to s ohledem na dobu, ve které žalovaný jako odvolací správní orgán rozhodl o zamítnutí odvolání. Podanému odvolání nebyla věnována dostatečná pozornost a nebyly řádně zváženy a posouzeny veškeré odvolací důvody. Žalovaný tak projednal odvolání v nepřiměřeně krátké lhůtě. Žalobce je názoru, že žalovaný porušil ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalobce měl nárok na důkladnější posouzení jeho odvolání. Žalobce uvedl, že s ohledem na fakt, že „obě výše zmíněná odvolání“ posuzovala stejná oprávněná úřední osoba, není vyloučeno, že odvolání žalobce nevěnovala dostatečnou pozornost a porušila tak ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu. Ze strany oprávněné úřední osoby, potažmo odvolacího správního orgánu tedy dle žalobce došlo k porušení již výše zmíněného § 7 odst. 1 správního řádu a dále došlo i k narušení jeho ústavních práv, konkrétně porušení ustanovení čl. 96 odst. 1 Ústavy České republiky, dle něhož všichni účastníci řízení mají před soudem rovné právo. Být daná pasáž Ústavy pojednává o moci soudní, není důvod se domnívat, že by rovná práva mohla být upřena účastníkům v řízení konaném správním orgánem. Dále došlo s ohledem na ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu i k porušení čl. 1 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., dle něhož jsou lidé svobodní a rovní v důstojnosti i v právech, základní práva a svobody jsou nezadatelná, nezcizitelná, nepromlčitelná a nezrušitelná. Dle žalobce oprávněná úřední osoba při rozhodování o jeho odvolání

výše uvedené zákonné povinnosti porušila, neboť odvolání zamítla nepřiměřeně rychle v porovnání s běžnou praxí odvolacího správního orgánu.

V další žalobní námitce žalobce namítl, že se žalovaný se nezabýval skutečností, zda byl naplněn materiální znak přestupku, který je mu kladen za vinu. Uvedl, že žalovaný konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu, že veřejným zájmem je, aby na pozemních komunikacích byla respektována pravidla ustavená zákonem o silničním provozu. Žalobce se však domnívá, že ne každé porušení pravidel musí být přestupkem a že je nutné vždy skutek vnímat v širších souvislostech a vzít v potaz další okolnosti, které mohly povahu jednání ovlivnit, zejména tedy možnost, zda mohl dotyčný svým jednáním kohokoli ohrozit. Žalobce má za to, že vzhledem k době, kdy ke spáchání předmětného skutku došlo, musela být možnost, že by svým jednáním kohokoli ohrozil, velmi nízká.

Žalobce dále namítl, že se správním orgánům nepodařilo prokázat ani formální znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, dle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Dle názoru žalobce toto nebylo v celém řízení prokázáno, neboť s ohledem na nízké hodnoty alkoholu naměřené v dechu a započtení detekční hranice měřicího přístroje a potenciální přirozenou hladinu alkoholu v dechu není výsledná hodnota dostatečná pro prokázání, zda byl pod vlivem alkoholu do takové míry, že by toto množství mohlo mít vliv na jeho reakce a řízení motorového vozidla. Právě tuto skutečnost správní orgány neprokázaly a vzniká tedy pochybnost o tom, zda došlo ke spáchání přestupku dokonce i po formální stránce.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a k námitce, že ve věci rozhodl v nestandardní době, uvedl, že mu k odvolacímu řízení byl předmětný spisový materiál doručen dne 11. 1. 2016 a že ve věci rozhodl dne 8. 2. 2016. Rozhodl tedy v 30 denní lhůtě, tj. v souladu se zákonem.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím orgánu I. stupně ze dne 2. 11. 2015, čj. PD/13491/2015/OD-VR/Pe, byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit dne 15. 9. 2015 v 04:20 hodin v obci Vrchlabí, ul. Valteřická, kde byl jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Ford Tranzit, registrační značky ..., zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Při kontrole byl vyzván

k podrobení se dechové zkoušce ke zjištění, zda při řízení vozidla není pod vlivem alkoholu. První dechovou zkouškou v 04:26 hodin mu bylo naměřeno 0,42 g/kg alkoholu v dechu, druhou ověřovací zkouškou v 04:32 hodin mu bylo naměřeno 0,43 g/kg alkoholu v dechu. Po odečtení stanovené odchylky 0,24 g/kg tak byla žalobci naměřena hladina alkoholu v těle minimálně ve výši 0,18 g/kg. Na místě mu byl zadržen řidičský průkaz č. ...

Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 4.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Ze správního spisu je zřejmé, že o uvedeném přestupku rozhodl orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 2. 11. 2015, proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání ze dne 23. 11. 2015. Správní orgán I. stupně výzvou ze dne 9. 12. 2015 vyzval žalobce k doplnění odvolání ve smyslu ustanovení § 37 a § 82 odst. 2 správního řádu, ten jej doplnil podáním ze dne 28. 12. 2015. Následně správní orgán I. stupně postoupil podané odvolání spolu se správním spisem žalovanému se svým stanoviskem dne 8. 1. 2015 (žalovanému jako odvolacímu orgánu byla zásilka doručena dne 11. 1. 2016). O odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím dne 8. 2. 2016 pod čj. KUKHK-743/DS/2016/Kj.

V první žalobní námitce žalobce namítal, že doba projednání jeho odvolání žalovaným byla nestandardní, z čehož dovozoval, že jeho odvolání nebyla věnována dostatečná pozornost a nebyly řádně zváženy a posouzeny veškeré odvolací důvody.

Jak je uvedeno shora, blanketní odvolání ze dne 23. 11. 2015, doplněné žalobcem na výzvu podáním ze dne 28. 12. 2015, bylo správním orgánem I. stupně postoupeno spolu se správním spisem a s jeho stanoviskem žalovanému dne 8. 1. 2016 (žalovanému jako odvolacímu orgánu byla zásilka doručena dne 11. 1. 2016). O odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím dne 8. 2. 2016, tj. po 4 týdnech od obdržení správního spisu včetně odvolání žalobce.

Předně je nutno zmínit, že rozhodnutí správního orgánu obecně musí splňovat požadavky na obsah, formu a náležitosti uvedené v § 67 až § 69 správního řádu. Z ustanovení § 71 odst. 1 a odst. 3 téhož zákona pak vyplývá, že správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů (pokud nenastanou další, tam uvedené skutečnosti). Postup a vydání rozhodnutí odvolacího orgánu upravuje ustanovení § 89 a násl. správního řádu, přičemž z ustanovení § 90 odst. 6 vyplývá, že rozhodnutí v odvolacím řízení vydá odvolací správní orgán ve lhůtách stanovených § 71, přičemž lhůta počíná běžet dnem předání správního spisu odvolacímu orgánu k rozhodnutí.

Z uvedeného je zřejmé, že správní řád stanoví lhůty, v nichž je nutno rozhodnutí vydat nejpozději, nestanoví však žádnou „minimální dobu“, kterou je třeba případu, resp. odvolání, věnovat. Je tomu tak bezpochyby proto, že tato doba je odvislá od větší či menší složitosti, příp. obsáhlosti, toho kterého konkrétního případu. Co je ale z tohoto pohledu pro vydání rozhodnutí podstatné, to je obsah a zejména jeho kvalita, které by však bylo lze jen těžko poměřovat porovnáváním doby, za jakou bylo vyhotoveno, tj. v tomto případě doby mezi podáním odvolání, jeho

doplněním a vydáním rozhodnutí o odvolání. Pokud jde o projednání odvolání, odvolací orgán je povinen ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Žalobce tedy v tomto žalobním bodě pouze obecně namítal, že žalovaný jeho odvolání nevěnoval dostatečnou pozornost a že rozhodl v nepřiměřeně krátké době. S ohledem na shora uvedené krajský soud tuto námitku důvodnou neshledal. Žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání po 4 týdnech po obdržení spisového materiálu, tj. téměř na konci lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí. Rozhodně tedy nelze hovořit o vydání rozhodnutí v „nepřiměřeně krátké lhůtě“, jak namítl žalobce. Pokud žalobce současně uvedl, že „obě zmíněná odvolání“ posuzovala stejná oprávněná úřední osoba, tudíž že není vyloučeno, že odvolání nevěnovala dostatečnou pozornost, nutno podotknout, že odvolání bylo pouze jedno, neboť žalobce nejprve podal blanketní odvolání a následně jej na výzvu doplnil. Šlo tedy stále o jedno odvolací řízení a je rovněž zcela standardním postupem, že se jím zabývá jedna oprávněná úřední osoba.

Krajský soud tedy v postupu žalovaného namítané porušení správního řádu, konkrétně porušení zásady procesní rovnosti účastníků a zásady nestrannosti správního orgánu zakotvených v jeho § 7 odst. 1, ani porušení § 2 odst. 1 téhož zákona, tj. zásady zákonnosti, neshledal. Neshledal ani porušení jeho ústavních práv týkajících se rovněž zásad rovnosti účastníků v řízení a před zákonem.

V další žalobní námitce žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval materiálním znakem přestupku. Dle jeho názoru byla totiž možnost ohrožení kohokoliv jeho jednáním vzhledem k době spáchání předmětného skutku velmi nízká. Nezabýval se dostatečně ani formálními znaky přestupku, neboť nízká výsledná hodnota alkoholu naměřená v dechu není dle jeho názoru dostatečná pro prokázání, zda byl pod vlivem alkoholu do takové míry, že by toto množství mohlo mít vliv na jeho reakce a řízení motorového vozidla.

Jednotlivými znaky skutkové podstaty předmětného přestupku se žalovaný, byť stručně, zabýval na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí a s jeho závěry se krajský soud ztotožnil.

Přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu definuje ustanovení § 125c zákona o silničním provozu. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s ustanovením § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona stanoví, že řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.

Skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu naplní ten, kdo jakýmkoliv jednáním poruší některé ustanovení zákona o silničním provozu. Zakazuje-li § 5 odst. 2 písm. b) tohoto zákona řídit vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu, pak ten, kdo toto nerespektuje, porušuje zákon. Jednání přitom může spočívat v konání i opomenutí. Pokud jde o samotný materiální znak přestupku upravený v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, tj. porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, chráněným zájmem zde je, jak správně uvedl žalovaný, jednak organizace dopravy a zajištění její bezpečnosti, individuálně pak zájem těch, kteří dodržují zákaz řízení pod vlivem alkoholu, a tak jako ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích oprávněně předpokládají, že všichni účastníci provozu na pozemních komunikacích dodržují pravidla pro provoz na pozemních komunikacích. Jestliže zákon o silničním provozu stanoví v § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu tzv. nulovou toleranci alkoholu při řízení motorových vozidel, chrání tím bezpečnost a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích. Zakotvením nulové tolerance hladiny alkoholu je současně definován zájem společnosti na tom, aby řidiči vozidla pod vlivem alkoholu neřídili. Nerespektování tohoto zákonem stanoveného zákazu proto porušuje uvedený chráněný zájem, neboť je potencionálně způsobilé ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, přičemž každé porušení této povinnosti je nutné považovat za společensky škodlivé (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 21. 9. 2010, čj. 8 As 59/2010-78, publ. pod č. 2168/2011 Sb. NSS, všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce proto svým jednáním, tj. porušením uvedené povinnosti, materiální stránku předmětného přestupku bezpochyby naplnil. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že se žalobce dopustil předmětného přestupku ráno ve 4:20 hodin. To sice bývá obvykle na pozemních komunikacích slabý provoz, avšak ani tato skutečnost nemůže vyloučit potencionální ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.

K námitce žalobce, že nízká výsledná hodnota alkoholu naměřená v jeho dechu není dostatečná pro závěr, zda byl pod vlivem alkoholu do takové míry, že to mohlo mít vliv na jeho reakce a řízení motorového vozidla lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu, který k této problematice ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2011, čj. 2 As 56/2011-79 uvedl: „(...) *není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od ‚nemarginální‘ hranice alkoholu v krvi, resp. že této hladině se přibližující hodnoty, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.*“. Tedy při posuzování, zda byl spáchán přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, se nerozlišuje míra škodlivosti takového jednání ve smyslu rozlišování řidičových schopností bezpečně vozidlo ovládat. Není tedy rozhodné, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn, ale postačí, že ovlivněn byl, tj. že v jeho těle byl přítomen alkohol. V této souvislosti lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013, čj. 7 As 170/2012-24, v němž uvedl: „... *pro závěr, že účastník řízení byl ovlivněn alkoholem, zásadně postačí, bude-li výsledek alespoň jednoho z provedených měření dostatečně spolehlivý, tj. bude-li jím mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že v okamžiku měření byl v těle účastníka řízení přítomen alkohol (...).*“. Řídil-li proto žalobce motorové vozidlo v době, kdy byl v jeho těle přítomen alkohol, řídil pod vlivem alkoholu, a tímto jednáním naplnil materiální i formální stránku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.

Konkrétní okolnosti spáchání přestupku, tj. např. i výše naměřené hodnoty alkoholu, mají pak vliv až na výši sankce za protiprávní jednání. Nutno proto uzavřít, že správní orgány dospěly ve věci ke správnému závěru, dle kterého žalobce řídil vozidlo v době, kdy byl pod sice minimálním, ale přece jen pod vlivem alkoholu, tj. řídil vozidlo v rozporu se zákazem stanoveným § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.

S ohledem na shora uvedené, kdy krajský soud žalobní námitky důvodnými neshledal, žalobu zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. červenec 2017

Mgr. Helena Konečná v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
L. P.